

ΤΡΩΑΔΕΣ

ΕΚΑΒΗ-ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

306 κεξ.

Εκ.

Όχι. Δεν είναι πυρκαγιά. Είναι η κόρη μου η Κασσάνδρα.

Δως μου, παιδί μου, το φως, παιδί μου. Δεν λαμπαδηφορείς σωστά.

Μαίνεσαι και παραδέρνεις. Ούτε οι συμφορές σου

Δε σου βάλανε μυαλό. Ακόμα παραφέρεσαι.

Κα.

Άνεχε, πάρεχε, φως φέρω, σέβω, φλέγω

Ψηλά την φλόγα, εδώ, κοντά μου,

Να το, να το,

Φως φέρω, σέβω, φλέγω

Αυτό το ιερό.

Ω Υμέναιε ,βασιλέα

Μακάριος ο γαμπρός

Και μακαρία εγώ που σε κρεβάτι

Θα στεφανωθώ βασιλικό

Εκεί στο Άργος

Υμήν, ω Υμέναιε άναξ

Μάνα μου, εσύ με δάκρυα,

Με γόους τον νεκρό πατέρα, την πατρίδα

Την αγαπημένη, μοιρολογάς

Μα εγώ στους γάμους τους δικούς μου

Φλέγω πυρφόρο φως

Να καταυγάσει με φωτοχυσία

Για σένα Υμέναιε και για σένα

Στυγερή Εκάτη το παρθενικό κρεβάτι

Όπως ο νόμος το ορίζει.

Σηκώστε τον χορό,

Πάλλε αιθέριο το πόδι,

Ευοί, ευάν,

Όπως στις πιο μακάριες ώρες

Του πατέρα μου. Όσιος ο χορός

Φοίβε, εσύ οδηγός! Τώρα στο δαφνοστόλιστο

Ανάκτορό σου θυσία τελώ,

Υμήν, ω Υμέναιε, Υμήν

Έλα, χόρευε μητέρα, σήκωσε το πόδι

Ακολούθα με τα αγαπημένα βήματά σου

Τα δικά μου, μια εκεί μια εδώ

(Τραβάει τη μάνα της και αυτή μια ακολουθεί, μια αντιστέκεται και προσπαθεί να την σταματήσει).

Με τρισμακάριστά τραγούδια, με ιαχές,

Αναβιώντας της νύφης τον Υμέναιο.

Εμπρός, καλλίπεπλα κορίτσια της Φρυγίας,

Υμνήστε τον πεπρωμένο σύζυγό μου

Και το γάμο μου.

Χο.

Βασίλισσά μου, σταμάτησε την κόρη σου,

Μες τη manía της θα ορμήσει προς των Αργείων τα καράβια .

Εκ.

Ήφαιστε, βαστάς τις δάδες στον θνητών τους γάμους

Όμως τώρα ολέθρια φλόγα υψώνεις,

Και τις μεγάλες μας ελπίδες, ωιμέ, παιδί μου

Δεν το έλπιζα ποτέ μου, κάτω από αιχμές
Κι Αργείων δόρατα να σε παντρέψω τέτοιο γάμο.
Δος' μου τον πυρσό. Σωστά δεν τον κρατάς
Μα παραδέρνεις μαινάδα, και οι συμφορές σου,
Παιδί μου, δεν σε σωφρόνισαν ούτε σε ηρεμήσαν
Φέρτε πυρσούς! Με δάκρυα, στα τραγούδια του γάμου αποκριθείτε
Κα.

Στεφάνωσέ μου μάνα το νικηφόρο μου κεφάλι
Και χαίρου με τους βασιλικούς μου γάμους
Και στείλε με νύφη , κι αν η ίδια δεν το θέλω,
Σπρώξε με βίαια. Γιατί, αν υπάρχει Λοξίας Απόλλων,
Με των Αχαιών τον δοξασμένο βασιλέα, τον Αγαμέμνονα,
Θα κάνω γάμο πιο φρικτό κι απ' της Ελένης
Θα τον σκοτώσω και θα πορθήσω το παλάτι του
Εκδίκηση για τον χαμό των αδελφών και του πατρός μου.
Όμως αυτά τα αφήνω. Και ας μη θρηνήσω για το πελέκι
Που θα πέσει στον δικό μου και σε άλλων το λαϊμό
Ούτε την μητροκτονία που θα γεννήσει ο γάμος μου,
Και την καταστροφή των παλατιών του Ατρέα.
Θα αποδείξω πως η πόλη μου ήταν πιο μακάρια
Από αυτές των Αχαιών. Μαίνομαι, αλλά για λίγο
Θα σταθώ έξω απ την βακχεία.
Αυτοί για μια γυναίκα και για μια ερωτική μανία
Τρέχοντας πίσω απ' την Ελένη, αφάνισαν μυριάδες
Και σοφός στρατηγός για ένα γύναιο ολέθριο
Αφάνισε ότι αγαπούσε. Του σπιτικού και των παιδιών του
Τη χαρά, στον αδελφό του τα θυσίασε για μια γυναίκα

Που με τη θέλησή της κι όχι με την βία τον είχε αφήσει
Κι όταν φτάσανε στις όχθες του Σκαμάνδρου
Πέθαιναν όχι εξορισμένοι από τα σύνορα της γης τους
Με τους ψηλούς τους πύργους. Κι όσους αφάνισε
Ο Άρης, δεν ξανάδαν τα παιδιά τους και οι γυναίκες τους
Δεν τους σαβάνωσαν με τα ίδια τους τα χέρια. Κείνται
Σε ξένη γη. Και στα σπίτια τους γινότανε τα ίδια.
Χήρες πεθαίνουν οι γυναίκες τους. Και άτεκνοι
Παιδιά για άλλους τα είχαν αναθρέψει
Και κανείς δεν έμενε αίμα να δωρίσει γι αυτούς στη γη.
Να ο έπαινος που αξίζει σε αυτή την εκστρατεία
Καλύτερη η σιωπή για τα αίσχη, και ύμνο
Για τα κακά να μην υμνήσω.
Όσο για τους Τρώες, τι πιο μέγα κλέος.
Έπεσαν υπέρ πατρίδος. Όσους σκότωσε το δόρυ
Φίλοι τους φέραν στην πατρίδα και τους θάψαν
Και τα σωστά τα χέρια τους νεκροστολίσαν.
Και όσοι Τρώες δεν πέθαναν στη μάχη
Ζούσανε πάντοτε πλάι στις γυναίκες τους
Και στα παιδιά τους. Αυτά που είχαν στερηθεί οι Αχαιοί.
Και για τον Έκτορα, που άμοιρος φαίνεται, άκουσέ με.
Άριστος έφυγε και δοξασμένος. Και για το χαμό του
Φταίει ο ερχομός των Αχαιών. Μα αν μέναν
Στην πατρίδα τους η ανδρεία του θα έμενε κρυφή.
Κόρη του Δία πήρε ο Πάρις. Που αν δεν την παντρευόταν
Ο γάμος του δε θα γινόταν ξακουστός.
Τον πόλεμο ο φρόνιμος πρέπει να τον αποφεύγει

Μα αν αυτός του τύχει, ο ωραίος θάνατός του

Για την πόλη στέφανος λαμπρός. Γι αυτό μητέρα

Μη λυπάσαι για την πατρίδα και για την παντρεία μου

Τους δικούς σου και τους δικούς μου χειρότερους εχθρούς

Με αυτό τον γάμο μου θα τους εξολοθρεύσω.